

רע"פ 1947/22 - שריף קבהא נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1947/22

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: שריף קבהא

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע בע"פ 62524-06-21 מיום 6.2.2022 שניתן על ידי כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ וכב' השופטים יואל עדן וגדי גדעון

בשם המבקש: עו"ד יאסר אבו ג'אמע

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' הנשיאה ר' יפה-כ"ץ, כב' השופטים' עדן וג' גדעון) בע"פ 62524-06-21 מיום 6.2.2022, בגדרו התקבל ערעורה של המשיבה על פסק דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופטר' סולקין) בתפ"ע 16834-08-19 מיום 20.5.2021.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע בבית משפט השלום על פי הודאתו בעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. כפי שעולה מכתב האישום, המבקש עבד בתור מחנך בבית ספר יסודי. במועד הרלוונטי לכתב האישום העביר המבקש את המתלונן - תלמיד בבית הספר - לכיתה נפרדת בשל קטטה שפרצה בין המתלונן לבין תלמיד אחר.

עמוד 1

כאשר המתלונן ניסה לצאת מכיתה זו, תקף אותו המבקש באמצעות דחיפות, חבטות, נגיחה בראשו וחניקה.

2. לאחר ששמע את טיעוני הצדדים לעונש, אימץ בית משפט השלום את המלצת שירות המבחן והשית על המבקש צו לריצוי עבודות שירות לתועלת הציבור בהיקף של 300 שעות, ולצידו פיצוי כספי למתלונן. כמו כן, ביטל בית משפט השלום את הרשעתו של המבקש.

3. המשיבה הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי על אי-הרשעת המבקש בדין וקולת העונש. המשיבה טענה כי עניינו של המבקש אינו עומד בתנאים המצטברים לביטול הרשעתו.

4. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורה של המשיבה והרשיע את המבקש בדין בשל חומרת העבירה בה הורשע והפגיעה המהותית בשיקולי ענישה אחרים הנובעים מביטול הרשעתו. בית המשפט השית על המבקש 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים, בנוסף לרכיבי הענישה שהוטלו עליו על ידי בית משפט השלום.

5. המבקש לא השלים עם פסק דין זה, ומכאן הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה

6. בבקשה ממקד המבקש את טענותיו בהרשעתו. לטענתו, שגה בית המשפט המחוזי כאשר הרשיע אותו בדין, ומשלא אימץ את המלצת שירות המבחן. המבקש סבור כי בבקשתו מתקיימים כלל התנאים למתן רשות ערעור.

דיון והכרעה

7. לאחר עיון בבקשה ובנספחיה באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

8. רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 3224/19 אביב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (28.5.2019); רע"פ 547/21 סיטניק נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.3.2021)). על אף עמדתו של המבקש, הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלה, ודי בכך כדי לדחות אותה.

9. יתר על כן, ממילא טענות הנוגעות לאופן יישומם של המבחנים לאי-הרשעה אינן מצדיקות, כשלעצמן, מתן רשות ערעור (רע"פ 6403/18 הרוש נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (28.11.2018); ע"פ 6485/20 ביטון נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (11.1.2021) (להלן: עניין ביטון)).

10. מעבר לצורך, דין הבקשה להידחות גם לגופה.

11. כידוע, אי-הרשעה היא החריג, כאשר הכלל הוא כי יש להרשיע נאשם בעבירה אותה הוא ביצע (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 341, 337 (1997)). בכדי לעמוד בחריג זה, על המבקש להוכיח כי מתקיימים שני תנאים מצטברים: הראשון, שההרשעה תפגע פגיעה חמורה וקונקרטיה בשיקומו; והשני, שסוג העבירה בה הורשע מאפשר לבטל בנסיבות העניין את ההרשעה, מבלי שיפגעו באופן מהותי שיקולי ענישה נוספים (עניין ביטון, בפסקה 10; רע"פ 8309/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (6.12.2021)).

12. בית המשפט המחוזי נתן את דעתו לתנאים אלה וקבע כי, על אף הפגיעה בשיקומו, אין המבקש עומד בחריג. כן קבע בית המשפט כי ראוי להשאיר את שיקול הדעת לבחינת אפשרות העסקתו מחדש של המבקש כמחנך בידי הרשות הרלוונטית. בנסיבות העניין, ובשים לב לחומרת מעשיו של המבקש, איני רואה מקום להתערב בהכרעתו של בית המשפט המחוזי.

13. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ' באדר ב' התשפ"ב (23.3.2022).

שׁוֹפֵט